

καὶ ἐφαίνεται ὡς ἀνεστραμμένοις κάλυξ λειριούτων τροπικῶν, ἐν ᾧ ἐταράσσοντο αἰωρούμενοι δύο στήμονες ἐκπρεπεῖς. Ὅτε δὲ τέλος κατὰ τὸ κορυφώμα τῆς ὀρχήσεως ἀντιπαρήλθε μετὰ τοῦ πρώτου ὀρχηστοῦ προεκβάλλουσα ἐν ἀνεκφράστῳ κομψότητι τὸ ἥμισυ τοῦ θαυμασίου αὐτῆς σωματίου, οὕτως ἀποτελοῦσα τὸ ἀρεστὸν σχηματίον τῆς κρεμάθρας, τὸ δὲ κοινὸν ἤρχισεν ἐπευφημοῦν, τότε ἐμειδίασε μετὰ τοιαύτης μετριοφροσύνης ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἶπῃ «δὲν εἶναι δὰ τίποτε, τί ἐπάθετε;» καὶ ἐν ᾧ ὁ ὀρχηστῆς συνεσπᾶτο καὶ ἐκλονεῖτο ὡς κρίνον ἐν νηνέμῳ θερινῇ νυκτί, ἐκείνη ἐξηκολούθει μένουσα ἐν τῇ αὐτῇ παραβόλῳ θέσει οὕτως ἀσφαλῆς καὶ ἤρεμος καὶ ἀθάνατος, ὡς τε πλατεῖά τε καὶ θεωρεῖται ἐξεργάγησαν εἰς βροντώδη χειροκροτήματα, ἀνακραυγὰς καὶ κρούσεις, ἡ δὲ αὐλαία κατεβιάσθη ἐν μέσῳ ἐπευφημιῶν παραφόρων.

**Λ.

ΕΝ Τῆ ΑΦΡΙΚῆ:

Ὁ Λίβ.

Εὐρισκόμεθα ἐν Σουδάν.

Ἐσπέραν τινὰ εἶδομεν τὸν ἥλιον δύοντα ἐν μέσῳ ἐρυθρῶν νεφῶν. Ὁ καύσων κατέστη ἐνοχλητικώτατος, καὶ ἠγνοοῦμεν ποῦ νὰ καταρῦγομεν πρὸς εὐρεσιν ὀλίγης δρόσου.

— Δὲν εἶνε τίποτε ἀκόμη, μᾶς εἶπον μετ' ὀλίγον θὰ φυσήσῃ ὁ χαμσὺν, καὶ τότε ἔχετε νὰ υποφέρετε.

Καὶ ὄντως πρὸς τὰς ἑνδεκά ἤρχισε νὰ πνέῃ ὁ φοβερός μεσημβρινός ἄνεμος, καὶ, τίποτε ὀλιγώτερον, μᾶς κατέλαβε φόβος ἀσφυξίας ἐλλείψει ἀναπνευσίμου ἀέρος. Δὲν δύναμαι νὰ συγκρίνω τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐντύπωσιν ἢ πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα πρὸ πεπυρακτωμένου κλιθάνου ὑελοურγείου, οὐτινος ἐξαίφνης ἀνοίγεται πρὸ ἡμῶν ἡ θύρις.

Ὅταν δὲ λίβ ἀρχίξῃ νὰ πνέῃ, ἡ ἀτμοσφαῖρα ταρασσεται καὶ πληροῦται ἐξ ἐρυθρόχρου κόνεως οὕτωσι λεπτῆς ὥστε παντάχῳ εἰσχωρεῖ. Διὰ μέσου τοῦ πέπλου τούτου ὁ ἥλιος ἐμφανίζεται πορφύρινος καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ζοφοῦται ὡς ὅταν συμβαίη ἐκλειψίς. Ὁ ἀήρ φλεγόμενος ἀπόλλυσι τὴν ἐλαστικότητά του, πᾶσα αὐτοῦ πνοή φαίνεται ὡς ἐξερχομένη καμίνου, πνίγουσα οἰονόηποτε μένῃ ἐκτεθειμένος ἐξω. Κόπως βαρεῖα καταβάλλει τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου, χάνεται ἡ ὄρεξις, ἀρήρητος οἶψα ἐπέρχεται, καὶ σύμπας ὁ ὀργανισμός βυθίζεται εἰς βαθυτάτην νάρκη.

Καὶ αὐτὰ τὰ θηρία μένουσι κεαρμυμένα εἰς τὰ βάθη τῶν κρησφυγέτων αὐτῶν, ἀδυνατοῦντα νὰ ἐξέλθωσι: πρὸς εὐρεσιν τροφῆς.

Καθ' ἣν περίοδον ὁ ἄνεμος οὕτως εἶνε ἐπίφοβος, οὐδὲν καρθάμιον τολμᾷ νὰ ριψοκινδυνεύσῃ διερχόμενον τὴν ἔρημον: δυστυχία εἰς τοὺς ἀπερισκέπτους ταξιδιωτὰς τοὺς ὁποίους τὸ μαρτύριον τοῦτο καταλαμβάνει ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἄμμων! Μετ' οὐ πολὺ στρόβιλοι κόνεως ἐπισκοτιζοῦσι τὴν ὄρασιν: ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν δίψαν, δὲν δύνανται νὰ θεραπεύσωσιν αὐτήν, ἐξατμιζόμενου τοῦ ὕδατος ἐντὸς τῶν ἀσκῶν: ἐξησθημένοι, μὴ ἔχοντες τὰ μέσα ὅπως ὑπεκφύγωσι τὴν μάστιγα, ἀνθρώποι καὶ ζῶα ὑποκύπτουσι, καταθαπτόμενοι ὑπὸ τὴν ἄμμον. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ λιθὸς θὰ ἦσαν κινδυνωδέστερα ἔτι, ἐὰν ἡ φύσις δὲν ἔθετεν ὄρια εἰς τὴν βασιλείαν του καθ' ὅτι δὲν πνέει ἢ κατὰ διαλείμματα, σπανίως δὲ διαρκεῖ κατὰ συνέχειαν πλείοτερον τῶν τριῶν ἡμερῶν, καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀντίσχη εἰς μακροτέραν δοκιμασίαν.

Καθ' ἃ ὑποδεικνύει τὸ ὄνομα χαμσὺν, ἀραβιστὶ σημαῖνον πεντήκοντα, αἱ πνοαὶ τοῦ ἀνέμου τούτου εἶνε ἐπίφοβοι μόνον ἐν περιόδῳ πεντήκοντα ἡμερῶν, ἐν ἀρχῇ τῆς ξηρασίας: παρελθούσης τῆς ἐν λόγῳ ἐποχῆς, οἱ βόρειοι ἄνεμοι ἐπικρατοῦντες ἀκαταπαύστως ἐν τῇ χώρᾳ παράγουσιν ὑγιά καὶ καθαρὰν ἀτμοσφαῖραν, ἥτις καθιστᾷ τὸν τόπον ἐντελῶς κατοικήσιμον ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων.

(Μετὰφρασις)

K*

Εἰς τὸ ὄρολογίον τῆς ἀγορᾶς

(Εἶνε γνωστὴ ὅχι μόνον εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς πάντα πολιτισμένον ἄνθρωπον, ἡ ἱερουσαλία τοῦ Σκότου Ἑλγίνου. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὁ εὐγενὴς λόρδος κατεκρεμάτισεν ἐπὶ τοῦ ἀετώματος τοῦ Παρθενῶνος τ' ἑριστοურγήματα τοῦ Φειδίου ὅπως μεταφέρῃ αὐτὰ εἰς τὴν ὀμιχλώδη πατριδα του. Τὸ τῆς Ἀγορᾶς ὄρολόγιον ἦτο τὸ ἀντίτιμον τῶν ἀριστοουργημάτων ἐκείνων. Ὁ Βύρων ἐμαστίγωσε τὴν ἱερουσαλίαν ταύτην διὰ τοῦ ἀθανάτου ποιημάτος του ὁ Ἡ κάρχ τῆς Ἀθηνᾶς.)

Τοὺς κατωτέρω στίχους ἔγραψα ἀγανακτῶν, μικρὸν πρὸ τῆς καταστρέψης τοῦ ὄρολογίου πυρακτῶν: ὀλίγους μῆνας κατόπιν τὸ πῦρ εἰσέηκουσε τῆς εὐχῆς μου καὶ ἐκρήμισεν δ,τι ἔπρεπε πρὸ πολλοῦ νὰ κρημνίσῃ ἡ ἔθνικὴ ἀγανάκτησις.)

A'

Βάλτε φωτιά καὶ κάψτε το: ἔτσι τὴν τέσσαραις ἀγέραις Σκορπίστε τὴ σκῆνη του, σημάδι νὰ μὴ μείνῃ·
Εἶν' ἐντροπὴ τόσου καιροῦ νὰ στέκεται ἡμέραις
Ὀλόρθη ἡ ἀδιάντροπη αὐτὴ εὐνογάμοσύνη...
Γκρεμίστε το: δὲν ἔρατε ἔτσι ἔθνος τι ἀξίζει!
—Στὸ ἔθνος; ε' ὅλους τοὺς λαοὺς, στὴν τέχνη, στὴν σοφία·
Διαμάντι κάθε πέτρα του, διαμάντι μᾶς κοστίζει·
Μιὰ τοῦ Ἰκτίνου ξεστεριά, μιὰ σκέψι τοῦ Φειδία!

B'

Ἐνας μιλῆρος μιὰ φορά, τοῦ σκότους ἕνας Σκότος,
Μέσ' στοὺς ἀνθρώπους ἔσχατος, μετ' στοὺς ἀχρεῖους πρώτος,
Ἦλθε στὴ γῆ τῆς Ἀθηνᾶς ε' ἄλλο καιρὸ καὶ χρόνον
Κ' ἔστησε τὸ ὄρολγ: αὐτὸ στὴν ἀγορὰ κολώνα·
Κι' αὐτὸς δὲν πῆρε τίποτα: δὲν πῆρε παρὰ μόνον
Ὀλίγα παληολίθαρα τοῦ γέρου Παρθενῶνα.
Ἦταν φιλέλληνας καθὼς λέν κι' αὐτὸν τὸν Ἄμπουε τώρα...

Εἶδωλα, παληομάρμαρα τῶνά του χέρι ἐσποῦσε,
Μὰ τ' ἄλλο πύργω σήκωνε γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ "Ωρα.
Βλέπετε, δὲν ἐπίστευε στὰ εἶδωλα ἐκεῖνος
Καὶ εἶχε χέρι χριστιανοῦ ἀλήθεια ὁ Ἐλγίνος...

Γ'

Αἰῶνας ἦταν ὁ θαυλὸς τοῦ Ἡροστράτου μόνος,
Καὶ νὰ τοῦ δώσῃ σύντροφο δὲν εὗρισκεν ὁ χρόνος.
Μὰ δε, τὴν δὲν ἠμπόρεσε οὐτ' ὁ καιρὸς νὰ κἀνῃ,
"Ὁ Σύλλας καὶ οἱ Χριστιανοί, φωτιὰ καὶ Μουσουλμάνοι,
"Ἐνας Σκωτσέζος τῶκανε κ' ἐγκρέμισεν ἐκεῖνα,
Ποῦ εἶχε περηφάνεια τοῦ ὁ κόσμος καὶ στολὴ του,
Ποῦ τοῦ Φειδία ἔγλυψε τὸ χέρι μὲ ἀκτίνα,
Καὶ τὸ θαυλὸ συντρόφεψε τὸ γύφεικο σφυρὶ του!

Δ'

Βάλτε φωτιὰ καὶ κάψτε το' δὲν εἶν' αὐτὸ ρολόγι.
Τοῦ Γιούδα εἶν' τ' ἀργύρια, κατάρας μοιρολόγι.
Γκρεμίστε το' δὲν ἔχομε ἀνάγκη νὰ τ' ἀκούμε.
Δὲν τὸν ξεχνοῦμε, κ' ἂν χαθῆ, τὸ φίλημα τὸ πλάνο.
Θαρροῦσε ὁ μωρὸς μ' αὐτὸ πῶς θὰ τὸν θυμηθούμε!
"Ὡσὰν νὰ μὴ πηγαίνωμε στὸν Παρθενῶνα ἐπάνω,
"Ὡσὰν νὰ μὴ κυττάζωμε εἰς τὸ ἀέτωμά του
Γραμμένο μὲ τὸ χέρι του τ' ἀνίερ' ὄνομά του.
Κάθε σπασμένο μάρμαρο στ' ἀέτωμα ἐκεῖνο
"Ντροπὴ, φωνάζει, στὴ Φραγκιά, κατάρα στὸν Ἐλγίνο!
"Ἄ, ἡ ἀθανασία τοῦ αἰῶνα θὰ ζήσῃ.
Στὸν Παρθενῶνα στήθηκε καὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ σβύσῃ.
Θὰ μείνῃ τ' ὄνομά του ἐκεῖ στὸ πλάι τοῦ Φειδία,
Σὺν τὸ ὄνομα τοῦ Σατανᾶ στὴ Βίβλο τὴν ἀγία!

Κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1883.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

"Ἐν τινι ἀναγνώσματι, ὅπερ ἐποίησεν ἕν τῶν
Λοιδιενείω Συλλόγῳ ὁ Ἰωάννης Λώμποκ, ὁ
γράφας τὴν σπουδαιότατην περὶ μυρμηκῶν μονογρα-
φίαν, ἧς βραχεῖαν περίληψιν ἐδημοσίευσεν ἡ «Ἐ-
στία», ἀνέπτυξεν εἰς τοὺς ἀκροατὰς του τὸν λόγον, δι'
ὃν κατὰ προτίμησιν ἐμελέτητε τὰ ἦθη τῶν μυρμηκῶν.
οὗτος δ' εἶναι ὅτι ἕν τῶν βίῳ τῶν ἐντόμων ἐκεῖνων πα-
ρατηροῦνται τὰ αὐτὰ φαινόμενα, τὰ ὅποια παρατηροῦνται
καὶ ἕν ταῖς κοινωνίαις τῶν ἀνθρώπων. Ὁ βλέπων
πῶς αἱ κοινωνίαι τῶν μυρμηκῶν ζῶσιν εὐτάκτως
καὶ εὐκόσμως, πῶς τρέφουσι τὰ μικρὰ των, πῶς πε-
ριποιοῦνται τοὺς νοσοῦντας καὶ τοὺς ἀδυνάτους, πῶς
συλλαμβάνουσι αἰχμηκλῶτους καὶ τοὺς βιάζουσι νὰ
δουλεύωσι τοὺς νικητὰς, πῶς διορτυτῶσι ὑπογεῖους
σύριγγας, πῶς οἰκοδομοῦσι κατοικίας καὶ χαράτ-
τουσι ὁδοὺς, πείθεται ὅτι οἱ μύρμηκες δὲν στεροῦνται
φρονήσεως. Ἡ δὲ διαφορὰ τῆς νοημοσύνης αὐτῶν ἀπὸ
τῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι ἀπόλυτος, ἀλλὰ μόνον
κατὰ βαθμοὺς τινὰς διαφέρει.

Ὁ ἀριστος τρόπος τῆς παρατηρήσεως τῶν ἡθῶν
τῶν μυρμηκῶν εἶναι ὁ ἀπλοῦστατος ὁ Λώμποκ ἐπὶ
μακρὸν χρόνον ἐποίητο χρῆσιν πρὸς τοῦτο δύο ὑα-
λίνων πλακῶν ἐπέστρωσε τὴν κάτω πλάκην μὲ χῶμα
καὶ ἐπέθετε τὴν ἑτέραν, οὐχὶ ἀκριβῶς προσαρμοζόμενα,
ἀλλ' εἰς τρόπον, ὅστε νὰ μὴν ἰσχυρῶς, ὅπως κινῶνται
ἐλευθέρως οἱ μύρμηκες. Κοινῶς ἐπίστευετο, ὅτι αἱ ἐρ-
γάτιδες μύρμηκες ζῶσιν ὀλίγας μόνον ἑβδομάδας, αἱ
δὲ βασιλισαὶ ἕν ἢ δύο ἔτη τὸ πολὺ. Ὁ Λώμποκ

ὁμοῦς διετήρησεν ἐργάτιδας ἐπὶ ἑπτὰ ὄλα ἔτη καὶ βα-
σιλισσας ἐπὶ δώδεκα. Ἀλλὰ τὰ ἄρρενα τῶν μυρμη-
κῶν ζῶσιν ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων.

Ἄξια παρατηρήσεως εἶναι ἡ φιλόστοργος μέ-
ριμνα, ἣν οἱ μύρμηκες καταβάλλουσι πρὸς περιθαλ-
ψιν τῶν νεογνῶν, κατὰ τὴν ἐκκλάψιν αὐτῶν. Ὅταν
συμβαίνωσιν ἀτυχήματα, εἶναι θαυμασία ἡ φιλάν-
θρωπος ἀφοσίωσις τῶν μυρμηκῶν τῆς κοινότητος πρὸς
τοὺς παθόντας· οὕτω τοὺς ἀκρωτηριαζομένους περι-
ποιοῦνται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ὁ Λώμποκ εἶ-
δε νὰ νοσηλεύωσιν οἱ μύρμηκες ἐπὶ πέντε μῆνας
ἕνα ἄκρωτηριασμένον.

Κατὰ τινὰ σημεῖωσιν δημοσιευθεῖσαν ἕν τινι
τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Ge-
nie civil», ἡ ταχύτης τοῦ δρόμου τῶν κλωσῶν ἡσκη-
μένων ταχυδρομικῶν περιστέρων ποικίλλει πάντοτε,
ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως, ἣν διατρέχουσιν. Ἡ ἀπὸ
Παρισίων εἰς Βερσαλλίας ἀπόστασις εἶναι 20 χιλιόμε-
τρων τῆ 1873 αἱ ταχυδρομικαὶ περιστῆραι ἐκόμιζον
εἰς Παρσίους τὰς περιλήψεις τῶν πρακτικῶν τῶν συ-
νεδριάσεων τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως, ἧτις συνήρχετο εἰς
Βερσαλλίας, ἐντὸς 10 λεπτῶν, ἧτοι διετρεχον δύο
χιλιόμετρα κατὰ λεπτόν. Ἐπίσης ταχέως διήνυσαν
ταχυδρομικαὶ περιστῆραι τὴν ἀπὸ Δούρου εἰς Λονδί-
νον ὁδὸν ἀπέχουσι δ' αἱ πόλεις αὐταὶ ἀλλήλων 113
χιλιόμετρα κατ' εὐθείαν γραμμὴν. Ἀπὸ Παρισίων εἰς
Μουλὲν (290 χιλιόμετρα) ἡ ταχύτης τῶν περιστέρων
ἦτο 1600 μέχρι 1700 μέτρων κατὰ λεπτόν. Οἱ ἀ-
ριθμοὶ ὁμοῦ οὗτοι ἐμφαίνουσι τὸν ἀνώτατον ἔρον τῆς
ταχύτητος ἢ δὲ συνήθης ταχύτητος, ὅταν ἡ ἀπόστασις
εἶνε μικροτέρα τῶν πεντακοσίων χιλιομέτρων, δὲν ὑ-
περβαίνει τὰ χίλια μέτρα κατὰ λεπτὸν ἕν εὐδία καὶ
τὰ 600 μέχρι 700 ἐν κακοκαιρίᾳ. Κατὰ τὴν ἀνα-
λογίαν ταύτην, λαμβανομένης ὡς βάσεως τῆς ταχύτητος
ἐνὸς χιλιομέτρου κατὰ λεπτόν, αἱ ταχυδρομικαὶ περιστε-
ραι δύνανται νὰ διανύσωσι τὴν ἀπὸ Ἀθηνῶν εἰς Λάρισαν
ἀπόστασιν εἰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν ὥρας καὶ τὴν ἀπὸ
Ἀθηνῶν εἰς Καλάμας εἰς τρεῖς περίπου ὥρας.

Ἡ γηραιότατη τῶν ἀκακίων ἐν Εὐρώπῃ εὕρισκε-
ται ἕν τῶν φυτοκομείῳ τῶν Παρισίων. Τὸ δένδρον
τοῦτο εἶνε τὸ πρῶτον ἐξ Ἀμερικῆς εἰσαχθὲν καὶ ἐ-
φυτεύθη τῆ 1645. Πρὸ τίνος ἐκλάδευσαν τοὺς ἀνω-
τέρους κλάδους του, οἵτινες ἤρξιαν νὰ ξηραίνωσινται,
καὶ ἦδη φαίνεται πάλιν ἀκακιάτατον.

Ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως μεγάλα στρώματα χου-
σοφόρα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἀμούρ,
τὴν ὅποιαν κατέχει ἡ Κίνα. Οἱ Ρῶσοι εἰσὶ κύριοι
τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἐξ ἧς ἀπολαμβάνουσι κατ' ἔτος
περὶ τὰ 150, 000, 000 φράγκων.

Ἰεραπόστολος Ἀγγλος προσκαλεῖται ὑπὸ οἰκογε-
νεῖας εἰς ἐσπερίδα. Αἱ θυγατέρες τοῦ οἰκοδεσπότου πα-
ρουσιάζονται ν τ ε κ ο λ τ ε. Ὁ πατὴρ θέλων νὰ κολάσῃ
ὀλίγον τὸ πρᾶγμα ὑπομνήσκει τὸν κατάρχο συρμόν.

— Ἄ, δὲν σημαίνει τίποτε, λέγει ὁ ἱεραπόστολος.
Ἐγὼ ἔζησα τέσσαρα ἔτη μεταξὺ τῶν ἀγρίων.